

Kiss Annáé a 2015-ös Tiszatáj-díj

A Tiszatáj folyóirat szerkesztősége és vele egyetértésben a lap fenntartásáért felelős kuratórium a Tiszatáj-díjat 2015-ben Kiss Anna költőnek adományozta. A szerkesztőség 1992 óta, néhány alkalmat kihagyva, évente választ díjazottat a folyóirathoz kapcsolódó szerzők köréből. A korábbi évek díjazottjai között találjuk többek között Ágh Istvánt, Baka Istvánt, Grendel Lajost, Kovács András Ferencet, Sütő

Andrást, Tandori Dezsőt, Térey Jánost, Tornai Józsefet, valamint a múlt héten elhunyt Juhász Ferenc költőt is.

Abban az évtizedben (a '60-asban), amikor nemzedékek indultak el öntudatosan kiforgatott zsebekkel és üres tarisznyával a művészetek útján, magukat minden múltak tanácsától és terhétől mintegy felszabadítva, Kiss Anna a régiek megtalált és makacsul őrzött ajánlataival, évtizedekre elégséges ellátmányával köszönt be a magyar irodalomba. Első pillanattól olyan tovább-ajándékozó megajándékozottként definiálta magát, aki a táltum szó eredeti értelmében rejő felhatalmazáshoz és együttes megbízatáshoz igazítja életét és művét. Nyitókötetében, a *Fabábuban* (1971) megszületik a mese, vagy még inkább: megszületnek kvázimeseként működő versalakzatai, melyeket Kiss Anna sorainak a kultúra áramszerű, hallgatag jelenlétével elmélyült kapcsolatot ápoló, par excellence nőies duktusa köt össze. Téveszthetetlen arányérzékkel kivitelezett mester-műveiben a létezett szó és a mögötte álló, eltűnt világok szólítása minden tanúságtevő küldetésstudattól mentesen kínál olvasni –, de még inkább hallgatnivalót befogadói számára. Mélységes anyagismerete és -szeretete, melynek segítségével szinte életre hívja, paskolja az egyszer, korábban már létté vált szó jelentéseit, annál is nagyobb bravúrra sarkallja időről-időre, mert mindezt egy vállalkozásától lényegileg idegen, némileg anakronisztikusnak is tetsző térben, a könyvvé és szöveggé vált irodalom közegében mutatja be. Világa olyannyira autonóm és csak rá valló, hogy bárhová helyezze „felvevőgépe sérült lencséjét” (*Tovább!*), bármédig baktasson vissza az újra nomáddá tett vers útján, végül is a létezés megnyugtató hasonlóságaira és azonosságaira lel. Mestersége becsületéért esdeklő, katartikus *Fohászához* csatlakozva úgy vélhetjük, hogy míg Kiss Anna keze alatt új és új formákba, *Kozmikus falvédőkbe* kezd a szó szövőszéke, a legrosszabbnak tartott sorsból – hogy „*elhibbant dolgok közt magunk is elhibbanunk*” – írásai használata által szerencsésen kimenthetjük magunkat.

Új hagyományt indítva – a *Tiszatáj-díj házhoz jön* címszóval – a Tiszatáj folyóirat szerkesztősége és a Tiszatáj Alapítvány Kuratóriumának elnöke személyesen viszi el és adja át a díjat a kitüntetettnek. Idei díjazottunkat december 8-án kerestük fel otthonában.

Tiszatáj szerkesztősége